

# שמאי פרק ראשון נדה

ועשאוהו כדא. שחשורה לבעלה עד שתשתה: מטה צרשום הרבים  
ועשוהו. אין רשות הרבים מקום סמירה: רגלים לדבר. סימן טומאה  
שהי קינא לה ונסתרה. המרה בה אל תסתרי עמו ונסתרה:  
מאי רגלים לדבר אינא. ליהוי ספר מהודם לכו דילמא השתא הוא

דלדחער וס"מ דקסער ר' שמעון זשאר  
ספק טומאה דעלמא נמי זרה"י חולין  
דדהא אין רגלים לדבר: ואינינא  
אי מסוטה גמרי רבנן הוה  
למיימר זרה"ר טהור אלף לאו  
מסוטה מליין למגמר דחלת טומאה  
איניקס לקוטה סוף טומאה לא איניקס  
סוף מאי טעמא דרבי שמעון  
דמטוה זרה"ר: גמר סוף טומאה.

הדיינו טבילה מתחלת מגע הטומאה:  
ומאי שאל ממנו. לשמאי פריך:  
מטמא למפרע. כל טהרות שנעשו  
במנוי: עד שיאמר. עליו אדם באותו  
היום דקדקי וטוב אינו מטמא מאותו  
היום ולמפרע אבל עד אותו יום הוא  
מטמא: ואי עד שעה הכיבוד. אבל  
טהרות דקודם כיבוד טהורין לחזקת  
ישראל בודקין מבואותיהן בשעת  
כיבודיהן ואי הוה צהאיא שעתא הוה  
מישטכח אבל טהרות ללאחר כיבוד  
טמאות מספק שאל לאחר כיבוד מיד  
נכלל: מרגש. שנט"ר בלע"ז. כלומר  
יודעת בעצמה כשיטא דם ממנה והא  
מללא ארשה מאתמול ודאי שפא  
בבדיקה עד נפק: והא אינא שוטא.  
שאני מנייה להרגיש: (אפוקי מד'  
אליעזר. במתני' היא לקמן (דף יא.)

והוא איבא כסמים. הרואה כחם דקיימא  
לן לקמן (דף טו.) מטמאה למפרע עד  
שתאמר בדקתי חלוק זה ולא היה בו  
תחם או עד שעת כבוס ולא יאמרין  
נפיק מגופה הוה מרגשת : לימא  
הפנן כסמים דלא כסאמי. דכיון דלאמר  
לאשה מרגשת אמאי טמאה לימא לאו  
מגופה הוה הואיל ולא ארגשה : כפפור  
לא נעסקה. דלימא מדם כפור הוה  
דלאמר התם תולה בכל דבר שהיא  
יכולה לתלות בפי' הרואה כחם (קשה  
(מנחות) : משמש בנזר. מומלח אשה  
אחת מוכין משלבו את הרע  
שלא תתעבר ואינה נוטלתו משם אלא  
בזשעת הכורך ושמה מוך העמיד את  
הדם. ג' נשים משמשות בזמן קטנה  
מעוברת ומניקה : מכוין כוין. ויש  
קומות לדם ללאת : כוין. דשריי"ט  
בזע"א : בין הני לישי. אשה מרגשת  
ומעסקא הוה אחי : לאחי  
לישאר. העמד אשה על חזקה :

בית הרחם לא מוקמי דם  
מודה שמאי במשמשת במ  
כויין ומודה רבא במוך דח

[illegible]

## נליון הש"ם

תוס' ד"ה גמר וכו' וי"ל דגמר  
שתחלת שומאה וכו' בנזן  
החייא דתינוק וכו'. ואני העני  
דדעת לא וייתי לעמוד בסוד  
יצמינו דאטו הויא ממני'  
יעסא מפורש בקרא הוא  
נקשה גם עלה היכי ילפינן  
ממחלת שומאה היכי דיש לה  
חוקא טערה:

לעזי רש"י

שננט"ר [שינטי"ר]. לחוש,  
להרגיש. דשיי"ט  
[דיטיי"ט]. מתכוון (או  
מכוון).

תום' הרא"ש

[illegible][illegible]

۴

## הגהות הב"ח

(ח) גמ' ואיבעית אימא היינו  
טעמיה: (ז) תוס' ד"ה ושניהם  
יכו' כדפרישית לעיל. נ"צ דז"ה  
הלל: (ג) ד"ה גמר וכו' דפרק  
במרא דקידושין. נ"צ דז"ה פ'  
ע"ש תוס' דז"ה סמוך  
מיעוטא:

[illegible]

**וּשְׁנֵיהֶם אָא** פֿאַרדור אַלס פֿאַרשטאַנד, מײַנע דאָס רבֿנן מײַנען  
אָפֿ זיך מײַנע דאָס רבֿנן מײַנען לײַכטע אָס כֵּן לֹא הוּ  
ספֿעק וְלֹא שׂוּר זיך לֹא פֿאַרשטאַנד דאָס וְלֹא טיפֿל לֹא  
דומײַל דמקוֹה הֵא לֹא גמרינן מִקְטוּעָה אָס טוֹמַחֵה וְרַבִּי מִשְׁמַעוֹן נָמִי  
דגמרינן פֿאַרשטאַנד מִטּוֹמַחֵה הֵא לֹא שׂוּר

מדי לקוטה ואומר ר"ת דלך קאמ  
הכי אלף לפרס דלך תקשי לכו מסוטה  
ויעממא דרבנן משום דהוי תרמי  
לירעוואל והוי ודאי ודאי ודאי  
שמעון הוי ספק דלית ליה טעמא  
דהיי חסר לפינך דהשמא הוה דחסר  
וכנגד העמד מקוה בחזקת שלם איכא  
למימר העמד טמא על חוקתו ולכן  
ברה"י תולין מרינא ואע"פ דלך ילפינן  
מסוטה ולכן בחזית נמי ספק אכל  
ברה"י מנער אע"ג דליכא חזקה  
דמסוטה ילפינן דכ"י נעיל (ו) וכלל  
ספק טעמא איז ליה ברה"י תולין:  
"גמך סוף שומאה מתחלת שומאה.

תימנה דשפיר קאמרי רצנ  
 דהתס איכא חזקת טהרה \*וי"ל דגמר  
 מתחלת טומאה היכא דליכא חזקת  
 טהרה כגון ההיא דתפוק דפ' במרא  
 דקדושין (נ. דף פ.) דליכא רוב  
 חזיקות מטפחות כנגד חזקת העיסא  
 ואינו רוב גמור והוי פלגא כנגד  
 החזקה ואילו היה זה דעת לישאל  
 מן המורה היה ברה"י טמא גמור  
 וברה"י טהור גמור דגמרינן מסקטה  
 ורצנ התס איכא חזקת טהרה פ"י  
 כנגד רוב טיפוח והוי ספק גמרי  
 מסקטה לגבי ברה"י אלכ הכא גברא  
 בחזקת טומאה והוי תרמי לריעותא  
 והוי ודאי: **השרין שנמצא**  
 במבוי: לשמאי פריך דמטהר לגמרי:  
**ישרצים דמעמא**: וא"ת סיפא  
 דקמני התס כחם שנמצא בחלוקה  
 מטמא למפרע עד שתאמר דקמני  
 את החלוק ואל היה בו כחם או עד  
 שעת הכבוס מלא איכא למימר דהתס  
 ליכא למימר דליכא דם מגופה ומעלמא  
 דמשום דם דמעלמא אינו טמא אלכ  
 חלוק ולקמן בפרקין (נד. א.) נמי  
 אמרינן הירואה כחם מקולקלת למניה  
 וי"ל דהואיל ואם הכחם יבש הוא ע"כ  
 טמאה למפרע ופעמים נמי אף כשהוא  
 לח מוכיח דלא אלא השתא אלכ  
 ידי ששקיו וא"ת ריקוד כדאמר  
 בהירואה כחם (לקמן ט.) לא פלוג רבנן  
 כדמסי: **ואיבעית** אימא  
 מעמא דשמאי הואיל ואשה מרגשת  
 בעצמה. נראה להאי לישנא נמי  
 דריך טעמא דהעמד אשה על חזקתה  
 דלכ"כ כי קאמר מודה שמאי בטהרה  
 וכן מודה שמאי צמון וכי בטמאה  
 למפרע אף לחולין והלא כל הנשים  
 דיין שעתן לחולין אף להלל אלכ הני  
 טעמי לא אינטריך אלכ כי היכי דלא

[illegible]

כסבורה הרגשת שמש הוא ואמאי מטרהין למפרע אלא שמאי אית  
 אינה חוששת בהרגשת מי רגלים: **מורה** שמאי בשוטה. ואם  
 ירואה לעסוק בקדשים ואותו אדם יש בו דעת לישאל:  
 דף ה. אף בקדשים היה לנו לטער כממאי אפי' מכאן ולהבא דאית  
 גבי תינוקת שלא הגיע זמנה לראות אפילו סדינין שלה  
 אדעתה אבל להלל לא קשה כיון דאיתו צדור לו טעמא דהרגשה  
 פילו לחולין דרגלים לצדור הוא דמגופה אחי אפילו למפרע:  
 איכא

[illegible]